

דינוקין זעירין, פד אינזן ינקי מגז תוקפא דאמהון. וקודשא בריך הוא חמי, דאי יתקיימון בעלמא, יבאשון ריחיהון, ויחמזון פחומץ דא. לקיט לזן זעירין, בעוד דייהבי ריחא.

מה עביד. שביק לזן לאתעשקא בידא דהיהיא אמה, ודא איהי לילית דכיון (דף צ"ו ע"ב) דאתייהיבו ברשותה, חדאת (נ"א אחדא) בבהוא ינוקא, ועשיקת ליה, ואפיקת ליה מעלמא, פד איהו יניק בתוקפא דאמיה.

ואי תימא, אינזן נשמתינ דיעבדון טב לעלמא. לאו הכי. דכתיב אם רעה בעיני אדניה, דיחמיין ההוא גברא בה לבתר יומין, אי אתקיים בה. דא אתעשקת, ואחרא לא אתעשקת. ועל אלזין פתיב, (קהלת ד) ואראה את כל העשוקים וגו', ויהנו אם רעה בעיני אדניה.

אשר לא יעדה, לא באלף פתיב. אי תימא, דהא בבהוא סטרא אחרא, אזמין לה קדשא בריך הוא מיומא דהות. לא. והשתא בגלגולי טיקלא, לו יעדה בוא"ו. מה דלא הות מקדמת דנא.

והפדה, מאי והפדה. פריק לה קדשא בריך הוא השתא, דסלקא ריחא, עד לא תחמיין, וסליק לה לרומי מרומים, במתיבתא דיליה, ואי תימא פיון דאתעשקת מההוא סטרא אחרא, יהיב לה, פמה דאמרו לחסידי שאר עמין, ולא ינזן ממזרי תלמידי חכמים. אתא קרא ואוכח, לעם נכרי לא ימשול למכרה ודאי, בבגדו בה, דעשיק לה בעשיקו דגלגולא דטיקלא, אלא לישראל ודאי, ולא לאחרא. וכד נפקת מן טיקלא, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרת בעטרותה בהרמה על ראשה.

נשמות התינוקות הקטנים, פשהם יונקים מתוך תקף של אמם, והקדוש ברוך הוא רואה שאם יתקיימו בעולם, יבאש ריחם ויחמזו כמו החמץ הזה. לזקת אותם קטנים, בעודם נותנים ריח. מה עושה? משאיר אותם להעשק ביד אותה האמה, וזוהי לילית. שפיון שנתנו ברשותה, שמחה (אחות) באותו תינוק ועושקת אותו, ומוציאה אותו מן העולם פשהוא יונק מפח אמו.

ואם תאמר שאותן נשמות יעשו טוב לעולם - לא כן, שכתוב אם רעה בעיני אדניה, שיחמיין אותו האיש בה לאחר ימים, אם יתקיים בה. זו נעשקת, ואחרת לא נעשקת, ועל אלה כתוב, (קהלת ד) ואראה את כל העשוקים וגו', ויהנו אם רעה בעיני אדניה.

אשר לא יעדה. לא - כתוב באל"ף. אם תאמר שהרי באותו הצד האחר הזמין לה הקדוש ברוך הוא מיום שהיתה - לא! ועכשו בגלגולי המאזנים - לו יעדה, בוא"ו, מה שלא היה מקדם לכן.

והפדה, מה זה והפדה? גאל אותה הקדוש ברוך הוא עכשו, שמעלה ריח, טרם שתחמיין, ומעלה אותה לרומי מרומים בשיבה שלו. ואם תאמר, פיון שנעשקה מאותו הצד הרע, נותן אותה, כמו שאמרו לחסידי אמות העולם ולאותם ממזרים תלמידי חכמים - בא הכתוב ומוכח, לעם נכרי לא ימשל למכרה, ודאי, בבגדו בה, שעושק אותה בעשק של גלגול המאזנים, אלא לישראל ודאי, ולא לאחרא. וכשיצאת מן המאזנים, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרת בעטרותה בהרמה על ראשה.

דינוקין זעירין, פד אינזן ינקי מגז תוקפא דאמהון. וקודשא בריך הוא חמי, דאי יתקיימון בעלמא, יבאשון ריחיהון, ויחמזון פחומץ דא. לקיט לזן זעירין, בעוד דייהבי ריחא.

מה עביד. שביק לזן לאתעשקא בידא דהיהיא אמה, ודא איהי לילית דכיון (דף צ"ו ע"ב) דאתייהיבו ברשותה, חדאת (נ"א אחדא) בבהוא ינוקא, ועשיקת ליה, ואפיקת ליה מעלמא, פד איהו יניק בתוקפא דאמיה.

ואי תימא, אינזן נשמתינ דיעבדון טב לעלמא. לאו הכי. דכתיב אם רעה בעיני אדניה, דיחמיין ההוא גברא בה לבתר יומין, אי אתקיים בה. דא אתעשקת, ואחרא לא אתעשקת. ועל אלזין פתיב, (קהלת ד) ואראה את כל העשוקים וגו', ויהינו אם רעה בעיני אדניה.

אשר לא יעדה, לא באלף פתיב. אי תימא, דהא בבהוא סטרא אחרא, אזמין לה קדשא בריך הוא מיומא דהות. לא. והשתא בגלגולי טיקלא, לו יעדה בוא"ו. מה דלא הות מקדמת דנא.

והפדה, מאי והפדה. פריק לה קדשא בריך הוא השתא, דסלקא ריחא, עד לא תחמיין, וסליק לה לרומי מרומים, במתיבתא דיליה, ואי תימא פיון דאתעשקת מההוא סטרא אחרא, יהיב לה, פמה דאמרו לחסידי שאר עמין, ולא ינזן ממזרי תלמידי חכמים. אתא קרא ואוכח, לעם נכרי לא ימשול למכרה ודאי, בבגדו בה, דעשיק לה בעשיקו דגלגולא דטיקלא, אלא לישראל ודאי, ולא לאחרא. וכד נפקת מן טיקלא, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרת בעטרותה בארמא על רישיה.

ואם תאמר שהצד הזה הכניס אותו לאותו תינוק - לא כך, אלא נוטלת אותה ושמחה עמה ופורחת מידה ונכנסת לאותו מקום, והיא פוקדת את אותו תינוק ושמחה בו וצוחקת בו, ותאבה את אותו הבשר, עד שאחר כך נוטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו, והיא לגוף. ואחר כך הפל ברשותו של הקדוש ברוך הוא.

בא וראה, לא תצא כצאת העבדים, מה זה? אלא בשעה שיוצאת מן המאננים ואותו הצד בשמחה, רשם הקדוש ברוך הוא וחותם אותה בחותמת אחת, ופורס עליה לבוש כבוד שלו, ומיהו? השם הקדוש שנקרא אלוה. וזהו בבגדו בה, הלבוש הנכבד של המלך פורש עליה, ואז היא שמורה, שלא נמסרה לעם נכרי אלא לישראל לחוד.

וזהו שכתוב (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל סוד זה פתוב פאן, לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה, בעוד שלבוש כבוד המלך בה. כיון שבגדו בה, פתוב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשות יש לאותו צד בה? בא וראה, כל בני העולם כלם ברשות המלך הקדוש, וכלכלם יש זמן בעולם הזה, עד שהוא רוצה לסלקם מן העולם, וזה אין לו זמן, ועל כך היא צוחקת בהם ושמחה בהם.

עוד, אזהרה לאדם (בעולם הזה) יש בפסוקים הללו וכמה עצות טובות עליונות הן בכל דברי התורה, וכלן אמת בדרך אמת, ונודעות לחכמים שיודעים והולכים בדרך אמת. בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עלה ברצון לפניו, וציר את כל הנשמות שהן עתידות

ואי תימא, דהאי סטרא עאלת לה ביהוה ונוקא. לאו הכי. אלא נטלת לה, וחדאת בהדה, ופרחת מן ידה, ועאלת ביהוה אתר, ואיהי פקידת לההוא ונוקא, וחדאת ביה, וחייבת ביה, ותאיבת לההוא בשר, עד דלבתר נטיל קדשא בריך הוא נשמתיה, והיא לגופא. ולבתר פלא איהו ברשותא דקודשא בריך הוא.

תא חזי, (שמות כא) לא תצא כצאת העבדים, מאי הוא. אלא, בשעתא דנפקת מן טיקלא וההוא סטרא בחדו, רשים לה לקודשא בריך הוא, וחתים לה בחד גושפנא, ופריש עליה לבוש יקר דיליה, ומאן איהו. שמא קדישא דאקרי אלוה. ודא הוא בבגדו בה, לבושא יקירא דמלכא פריש עליה וכדין איהי נטירא, דלא אתמסרת לעם נכרי, אלא לישראל לחוד.

ודא איהו דכתיב, (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל רזא דא כתיב הכא, לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה, בעוד דלבוש יקר דמלכא בה. כיון דבגדו בה, פתיב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשו אית לההוא סטרא בה. תא חזי, כל בני עלמא פלהו, ברשותיה דמלכא קדישא, וכלהו אית לון זמנא בהאי עלמא, עד דאיהו בעי לסלקא לון מן עלמא, ודא לית ליה זמנא, ועל דא איהי חייבת בהו, וחדאת בהו.

תו, אזהרותא לבר נש (בהאי עלמא) אית בהני קראי, וכמה עיטין טבין עלאין אינון, בכל מיילי דאורייתא, וכלהו קשוט, בארץ קשוט, ואשתמודען לגבי חפימין, דינדיעי ואזלי בארץ קשוט. בזמנא דבעא קדשא בריך